

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/18/2015
Identifikačné číslo spisu:	8711010141
Dátum vydania rozhodnutia:	08.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8711010141.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 8. apríla 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného R. A. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11. októbra 2012, sp. zn. 2To 37/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného R. A. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Obvinený R. A. bol rozsudkom Okresného súdu Poprad z 5. júna 2012, sp. zn. 4T 34/2011, uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., a zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, uvedenom v skutkovej vete výrokovvej časti citovaného rozsudku.

Za to mu bol uložený podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. a článku 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho pre výkon uloženého trestu zaradil do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. mu uložil aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou a ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 11. októbra 2012, sp. zn. 2To 37/2012, na podklade odvolania obvineného a okresného prokurátora, podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil vyššie citovaný rozsudok v celom rozsahu a obvineného R. A. uznal vinným, na nezmenenom skutkovom základe, z

pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. g/ Tr. zák., § 138 písm. b/ Trestného zákona, za čo mu uložil, podľa § 208 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Spôsob zaradenia do ústavu na výkon trestu, ako aj výrok o uloženom liečení ostal totožný.

Dňa 18. decembra 2014 podal obvinený R. A. prostredníctvom svojho obhajcu na súde prvého stupňa dovolanie proti vyššie uvedeným rozhodnutiam, kde tento namieta uvedené rozhodnutia a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod, podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. uviedol obvinený v prvom rade tú skutočnosť, že súdmi zistený skutok nevykazuje všetky obligatórne znaky na použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty a nebola naplnená subjektívna stránka predmetných činov, ktorými bolo spôsobené zranenie poškodenej.

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku je pritom dané podľa jeho názoru v tom, že v celom trestnom konaní nebolo preukázané, že skutok páchal dlhšiu dobu.

Obvinený tiež upozornil na tú skutočnosť, že tak súd ako i orgány činné v trestnom konaní nevykonali dôkazy za účelom náležitého zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, čoho dôsledkom bolo podľa jeho názoru nesprávne právne posúdenie zisteného skutku resp. nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia a vychádzali iba z dôkazov, ktoré svedčili v jeho neprospech, poškodená mohla byť sama opustiť.

Na záver dovolania obvinený žiada, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec vráti krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dňa 12. februára 2015 bolo na príslušný prvostupňový súd doručené i písomné vyjadrenie okresnej prokuratúry k predmetnému dovolaniu, z ktorého obsahu je zrejmé, že táto sa s dôvodovou argumentáciou dovolateľa nestotožňuje.

Pokiaľ ide o skutkový stav veci, tak ako ho ustálil a zistil prvostupňový súd, ako aj odvolací súd, tak tento nevykazuje žiadne nedostatky takého charakteru, ktoré by dovoľovali spochybniť v tej nadväznosti prijaté právne závery súdov o vine obvineného, čomu zodpovedá aj správna právna kvalifikácia skutkov.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Poškodená sa vyjadrila tak, že vypovedala len pravdu a obvinený jej ubližoval tak fyzicky ako aj psychicky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa ods. 1 písm. i/ a podľa ods. 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Pokiaľ ide o výhradu obvineného, spočívajúcu konkrétne v tom, že konajúce súdy v danom prípade nesprávne vyhodnotili výpovede jednotlivých svedkov a listinných dôkazov, ktoré nezodpovedali predstavám obvineného, tak tu treba zdôrazniť tú skutočnosť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, ktoré sú v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. z dovolacieho konania vylúčené.

Tak zo znenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné, a že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní obvineného je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu či nápravu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Čo sa týka v danom prípade uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak v tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadnu opodstatnenosť námietok obvineného, pretože ako už aj bolo skôr spomenuté, skutkový stav tak ako bol zo strany súdov nižších stupňov zistený je pre dovolací súd záväzný a pokiaľ ide potom o jeho právne posúdenie, tak toto je i podľa jeho názoru správne, keďže posudzované skutky napĺňali všetky znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. g/ Tr. zák., § 138 písm. b/ Trestného zákona.

Opätovne sa pritom v tejto súvislosti javí ako žiaduce poukázať na to, že to, aké dôkazy súdy vykonali, ako ich následne vyhodnotili a aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili je otázka skutkových zistení, ktorú dovolací súd v predmetnom konaní už nemá oprávnenie preskúmať a to aj vo vzťahu k tomu, akým spôsobom vykonával násilie, počas akej doby a s akými následkami pre poškodenú, ako je to konštatované v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku.

V tomto smere považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zvážiť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Čo sa týka potom podaného dovolania, tak z jeho obsahu je zrejmé, že tam uvedené námietky obvineného smerujú aj ohľadom vzťahu k nesprávnomu zisteniu subjektívnej stránky trestného činu, ktorá podľa jeho názoru v danom konaní nebola preukázaná, a teda smerujú len vo vzťahu k skutkovým zisteniam a záverom vo veci konajúcich súdov, ktorých revízia už v dovolacom konaní nie je možná.

V súvislosti s vyššie uvedeným je pritom potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky zo 17. marca 2010, sp. zn. 3 Tdo 5/2010, uverejneného pod R 40/2010, v zmysle ktorého motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie - následok - príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nepripúšťa.

Aj dovolací súd sa stotožňuje s názorom súdov nižšieho stupňa, že páchanie danej trestnej činnosti od októbra 2007 do polovice roka 2008 a následne od decembra 2009 do konca septembra 2010 je potrebné, vzhľadom na okolnosti páchanej trestnej činnosti, považovať za závažnejší spôsob konania - po dlhší čas. Pričom treba poukázať na tú okolnosť, že v pokračovaní trestnej činnosti obvinenému bolo zabránené len jeho vzatím do väzby. Ak by aj súdy považovali dobu od polovice roka 2008 do opätovného pokračovania v trestnej činnosti- do decembra 2009 za takú, ktorá prerušila pokračovanie a uznali ho vinným z dvoch pokračovacích trestných činov, malo by to pre obvineného skôr negatívny dopad. S poukazom na § 371 ods. 5 Tr. por. však dovolací súd na túto alternatívu neprihliadal.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.